

hver i 100 Dele til sine 1,000 Kunder, og disse 10 Stykker ville koste den paagældende omtrent 4,000 Mk. Men Risikoen begrænses meget betydeligt derved, at Forhandleren sælger $\frac{1}{100}$ til hver af sine Kunder. Ser man nu efter, hvilke Præmier der falder, vil man se, at den største Præmie er 180,000 Mk., men hans Risiko er kun $\frac{1}{100}$ deraf. Hvis den nu falder paa et af de Numre, som ere udtrukne, og som han beskæftiger sig med, bliver Risikoen for ham 1,800 Mk., og tager man de andre Præmiebeløb, ere de kun 208 Mk. Han maa selvfølgelig som en Slags Gevinst, som han altid kan sikre de Mennesker, der spille i hans Lotteri, rykke ud med selve Amortisationsbeløbet, men det drejer sig i nærværende Tilfælde kun om 764 Mk., saa at Maksimum for hans Risiko i dette Tilfælde beløber sig til 2,772 Mk., medens de 10 Obligationer i Indkøb ville koste omtrent 4,000 Mk. En saadan Forhandler vil altsaa ligefrem bære sig uklogt ad ved at købe Obligationer. Han lader, som om han ejer dem, og anvender de Penge, han faar ind ved Salget af disse Andele, til at udbetale Gevinster med. Det er den Svindel, der kan drives i denne Sag.

Men hvis Formaalet med Lovforslaget er, hvad der utvivlsomt fremgaar af Motiverne, og hvad der ogsaa fremgaar af Ministerens Udtalelser, at man vil beskytte Udlændinge mod Misbrug fra Præmieobligationsforhandlernes Side, er det virkelig mærkeligt, at man kun vil beskytte de Udlændinge, som bo i Lande, hvor Præmieobligationssalg ikke er tilladt, hvorimod man ikke vil beskytte de fremmede, der bo i Lande, hvor det er tilladt. De mange Klager, som komme fra Udlændinge til Politiet, have bevirket, at Politiet har ønsket at faa en saadan Lov, og det er ganske naturligt. Men det forekommer mig, at man da maa tage Sigte paa at beskytte alle imod at blive Genstand for en saadan Lotteritrafik som den, jeg her har nævnt, uden Hensyn til, hvordan Lovgivningen er i de forskellige Lande. Derfor vilde jeg anse det for heldigst, at der til Lovforslaget blev føjet en Bestemmelse om, at Salg af saadanne Serieobligationer overhovedet er forbudt herfra, hvor end Salget foregaar. Som jeg nævnedes før, startes den Slags Forretninger ofte af Tyskere, som komme hertil, maaske ogsaa af andre Udlændinge, som altsaa naturligvis i det Tilfælde, jeg nylig nævnedes, ere forpligtede til at udrede til deres Kunder — jeg nævnedes Tallet Tusinde — saavel de Gevinster, der falde

i deres Lotteri, altsaa saavel det lille Amortisationsbeløb som ogsaa de eventuelle Præmier, der maatte falde, men den, der har udstedt Obligationen, som altsaa den paagældende Forhandler ikke ejer, har ikke derfor nogen som helst Forpligtelse overfor den Kunde, som en saadan Forretning har haft med at gøre. Denne Trafik bør der lægges saa store Hindringer i Vejen som muligt, og jeg vilde derfor anse det for rigtigt, at det blev fastsat i Loven, at Handel med Præmieobligationer saavel her i Landet som ogsaa paa Udlandet kun kan drives af Personer, der have løst Borgerkab som Vekselerere, eller for saa vidt der er Tale om Aktieselskaber; at disse Selskaber da have en fuldt indbetalt Aktiekapital til et Beløb, som de sagkyndige maa fastsætte. Thi saaledes som Forholdet er nu, reklameres der af saadanne Forretninger med Aktiekapitaler af ret store Beløb, men Aktiekapitaler, for hvis Tilstedeværelse der ikke have den aller ringeste Sikkerhed og maaske ikke engang Sandsynlighed.

Vil man derfor naa Forslagets Formaal paa dette Omraade, forekommer det mig, at man maa gaa til et absolut Forbud mod Salg af Serieobligationer overalt herfra, hvorimod jeg, som jeg sagde før, finder det urimeligt at lægge Handelen herfra paa Udlandet saadanne Hindringer i Vejen, at vi ved Bedømmelsen af Skyld eller ikke Skyld skulle være afhængige af, hvad andre Landes Opfattelse er paa dette Omraade. Det er en ganske ny Trafik, at man paa den Maade lader andre Landes Opfattelse være bestemmende for Strafskyld eller ej herhjemme, og skulde man ind paa den Vej, maatte da i alt Fald, mener jeg, Gensidighedsprincippet gøres gældende.

Jeg har ikke stillet noget Ændringsforslag her til anden Behandling, men jeg har ønsket at drage Spørgsmaalet frem, da Sagen gik saa let igennem første Behandling, idet jeg skulde ønske at høre den højtærede Minister og ogsaa andre ærede Medlemmer udtale sig om, hvorvidt det ikke var hensigtsmæssigt at naa Forslagets Formaal ad de af mig anviste Veje.

Formanden: Det Foredrag, det ærede Medlem holdt, hørte nærmest hjemme enten ved første eller ved tredje Behandling, men jeg har ikke villet hindre det ærede Medlem i at holde sit Foredrag, idet jeg er gaaet ud fra, at det ærede Medlem saa ikke gentager det ved tredje Behandling.